

Jakuba Katalpa

Doupě

312 s., váz., 299 Kč
ISBN 978-80-7577-128-5

Vychází 1. září 2017

O autorce

Jakuba Katalpa (nar. 1979) debutovala v roce 2006 novelou *Je hlína k snědku?* (Paseka), za niž byla nominována na cenu Magnesia Litera v kategorii objev roku. Román *Hořké moře* (Paseka) získal v roce 2009 nominaci na Cenu Jiřího Ortena. Za prózu *Němci* (Host) obdržela v roce 2013 Cenu Josefa Škvoreckého, Cenu Česká kniha a byla nominována na cenu Magnesia Litera v kategorii próza. Román již vyšel v překladu ve čtyřech zemích, včetně Německa, a připravuje se překlad do pátého jazyka.

Obálku v tiskové kvalitě a ukázkou z knihy ***Doupě*** najdete zde:

<http://nakladatelstvi.hostbrno.cz/nakladatelstvi/1330>.

Soubor PDF s kompletním textem knihy pro novináře k dispozici na vyžádání ihned.

Kalendář akcí

Setkání s autorkou v Praze

úterý 5. září, 19.00—21.00, Knihovna Václava Havla (Ostrovní 13)

Katalpa, Myšková: Próza brlohů a doupat

Autorky ve stejný rok vydaly předchozí tituly, ve stejný rok vydávají nové. Čím jsou si tyto autorky-solitérky se zálibou v bizarnostech blízké, a co je vzdaluje? Protnou se během večera jejich prózy o míjení a nedorozumění, nebo se budou bez porozumění míjet? Večer, prokládaný autorským čtením z knižních novinek obou autorek moderuje Petr Vizina.

Setkání s autorkou na Podzimním knižním veletrhu v Havlíčkově Brodě

sobota 21. října, 15.15—15.55, Kulturní dům Ostrov (Na Ostrově 28), salonek 2

Jakuba Katalpa: *Doupě*

Autorské čtení, beseda, autogramiáda. Pořadem provází Miroslav Balaščík.

O knize

Po mimořádně úspěšném románu *Němci* přichází Jakuba Katalpa s propracovaným mnohovrstevnatým románem ze současnosti.

Květa je po manželově smrti sužována pocitem samoty a neužitečnosti. Ve sklepě svého domu proto vybuduje malou místnost — doupě — a čeká na návštěvníka, kterého by do ní mohla zavřít a jemuž by mohla vyprávět svůj životní příběh.

Zatímco Květa opečovává svého vězně, v Americe umírá na rakovinu Akiko Ikedaová. Dochází sice na chemoterapii, ta však nezabírá a její manžel postupně ztrácí víru v manželčino uzdravení.

Hoang Thi Anhová opouští rodný Vietnam a vydává se na dalekou cestu do Prahy, aby pomohla své dceři s vedením domácnosti a malého obchodu. Naráží při tom na odcizení, nejen kulturní, ale také rodinné a generační.

Jakkoliv jsou cesty protagonistů zprvu mimoběžné, v jednom okamžiku se protnou v Praze, aby pak nadále pokračovaly vlastním směrem. Všechny tři příběhy tak představují míjení, nedorozumění i paralelnost lidských osudů.

Rozhovor s autorkou

Každá z vašich knih je výrazně jiná než ty předchozí. Po románu *Němci*, který je dramatickým příběhem se spoustou postav, rámovaným navíc velkými dějinami, jste se nyní zaměřila na intimní vztahy lidí, kterým se náhle změní jejich dosavadní život. Jak k vám témata přicházejí?

Nasávám je ze svého okolí. Jako kdybych měla nějaký zvláštní smysl (myslím, že ho má každý autor) — když se objeví něco zajímavého, cinkne to ve mně a já si to uložím do paměti. Může jít o barvu, vůni, chuť; může to být příběh, který někdo vypráví v tramvaji, novinový titulek, nápis na zdi... cokoliv. Postupně se ve mně takové podněty hromadí, já si s nimi hraju, různě je přeskupuju, hledám pro ně kontext a nakonec je nechám promluvit v textu. Některé věci zpracuju hned, jiné v sobě nosím třeba roky, než nastane jejich čas. A jiné zapomenu.

Román *Němci* v českém prostředí silně rezonoval: oceněn byl dvakrát, na další ocenění byl nominován, vyšel ve dvou vydáních a postupně se prostřednictvím knižních překladů dostává i do jiných zemí. Těší vás tyto úspěchy? Nakolik jsou pro vás důležité?

Těší mě, že se díky těmto úspěchům román dostal mezi velké množství lidí a já jsem se s mnoha z nich mohla setkat. Setkání se čtenáři jsou pro mě obohacím, zajímá mě, jak k nim moje knihy

promlouvají, co jim osobně můj text přináší. Kdysi jsem byla na úspěch hodně zaměřená, stále jsem se srovnávala s ostatními autory. To mě už opustilo. Důležité je pro mě to, abych já sama měla ze svých knih dobrý pocit, abych psala, jak nejlépe dovedu. A pokud mé texty osloví i další lidi, budu naprosto spokojená.

Anotace vaší nové knihy *Doupě* zmiňuje jako přední témata míjení, nedorozumění a paralelnost lidských osudů. Není jím však především samota? V té nejsurovější, nejsurovější podobě?

Myslím, že každé nedorozumění v sobě trochu samoty ukrývá. Člověk se snaží vysvětlovat, hledá slova, pátrá po spřízněné duši — a dost často nenachází to, co by potřeboval. Hrdinka mé knihy se to snaží vyřešit radikálním způsobem, pokusí se ze své samoty vymanit tím, že násilně zasáhne do života někoho jiného. Touží po vztahu a neuvědomuje si, že vztah není možné si vydupat ze země, že jde o něco vzácného, o co je třeba pečovat. Mám ráda otevřené konce. Text je pro mě dialog se čtenářem. A tak nechávám na čtenáři, aby sám prozkoumal a zjistil, o čem má kniha je. Ze zkušenosti vím, že každý v ní najde něco jiného. A ta různorodost názorů a interpretací mě těší a stále znovu — v dobrém — překvapuje.

Ukázka z knihy

Vůně

Květa se probudí v dobré náladě, kolem deváté.

V noční košili přistoupí k oknu, den je jasný a zdá se, že bude stejně pěkně jako včera. Květa ucítí lehké vzrušení, neví, zda bude lepší věnovat se stavbě doupěte ve sklepě, nebo práci na zahradě. Nakonec se rozhodne pro obojí, přes den bude na zahradě a večer sestoupí do sklepa.

Vyzuje si pantofle a na okamžik si ještě lehne, postel nestačila vychladnout, Květa zhluboka natáhne nosem a vdechne vůni vlastního spánku, zpocených lůžkovin a aviváže. Se zavřenýma očima tápe po nočním stolku (pouzdro s brýlemi, rozečtená kniha, sklenice s vodou), dokud nenajde lahvičku očních kapek. V poslední době mívá tak suché oči, že jí lékař předepsal umělé slzy. Vykape si postupně obě oči a podobně jako těch skutečných je i umělých slz nadbytek, najdou si cestu ve vráskách na spáncích a zvolna stékají k uším.

Květa leží, dokud vlhkost na její tváři neuschne.

Oblékne se před zrcadlem. Volné kalhoty a blůza s potiskem drobných květin. Řetízek, snubní a zásnubní prsten (před prací na zahradě si je sundá). Kapka parfému do důlku mezi klíčními kostmi a na zápěstí. Chanel číslo 5 (dostala ho od dcery, protože Marilyn Monroe a tak dále).

Na závěr se Květa učeše, vlasy má husté a zdravé, nad čelem a kolem uší stočené do tuhých vln. Mohla by si dovolit jakýkoliv účes, i ve svém věku by mohla experimentovat. Zůstává ale věrná střihu, který objevila před mnoha lety, v době, kdy se narodila Eva.

Napadne ji, že se stejným účesem ji nejspíš i pohřbí, a hned tu myšlenku zažene, nechce myslet na smrt, rozhodně ne takhle brzy po ránu, navíc když má před sebou řadu úkolů, které čekají na splnění.

V kuchyni je chladno. Kocour Hrášek dočista vylízal misku a stočil se na jedné z židlí. Na Květin příchod reaguje cuknutím ucha, oči však neotevře. Květa ho pohladí po hřbetě a on blaženě zapře, odněkud z hloubi spánku.

Květa si uvaří kávu a v troubě rozpeče dvě žemle, které namaže máslem a marmeládou. Jí pomalu a listuje při tom v jednom z magazínů, které nechala v hale válet její ukrajinská podnájemnice. Časopis má tuhé lesklé stránky a Květa se podivuje nad množstvím módního zboží, které nabízí. Přemýšlí, jestli si ho Ukrajinka (jmenuje se Lara) může ze svého platu lékařky pořídit. Protože pokud ano, pokud má na rozhazování, mohla by jí Květa zvednout nájem.

Potom časopis zaklapne a zbytek snídaně dojí vestoje, u kuchyňské linky.